

[Sneum.]

dele. Jeg forstod Indenrigsministeren saaledes, at ogsaa han var af den Opfattelse, at Amtsomlægningen i Sønderjylland og Adskillelsen af Aarhus og Skanderborg Amter skal ske samtidig, og vi tillader os derfor at haabe, at det ikke maa vare alt for længe, før dette kan ske.

Det glæder mig, at den højtærede Justitsminister har faaet sin Opmærksomhed henvendt paa Bødebestemmelserne i Loven om Vaccination. For øvrigt har Ministeren i nogen Grad misforstaaet min Henvendelse til ham angaaende dette Spørgsmaal. Jeg omtalte særlig Idømmelsen af Bøder og krævede andre Regler derom, medens Ministeren udelukkende beskæftigede sig med Afsoningen af Bøderne. Min Henvendelse var aldeles ikke foranlediget ved Vaccinationssagen fra Frederikssund, men ved Henvendelser fra enkelte Forældre i og ved Aarhus.

Jeg kan da kun være tilfreds med, at den af Ministeriet nedsatte Kommission kommer til at overveje ogsaa denne Side af Sagen, som jeg har fremdraget her i Tinget; og jeg er sikker paa, at Kommissionen vil være enig om, at de Bødebestemmelser, der findes i Loven af 1871, er forældede og trænger til at erstattes af andre og mere tidssvarende. Antagelig faar vi saa et Lovforslag herom. Justitsministeren har selvfølgelig Ret i, at jeg ikke omgaaes med skumle Planer om at faa ham til med Magt at tilsidesætte Lovene her i Danmark — det var hans Udtryk i hans Tale. Det kunde selvfølgelig aldrig falde mig ind; det kan saamænd blive broget nok endda. Men jeg har henstillet — og jeg synes paa en høffig Maade —, at man paa lovlig Vis ændrede et Forhold, som ikke er tidssvarende længere.

Jeg kan erklære mig tilfreds med de Udtalelser, der kom fra den højtærede Minister for offentlige Arbejder angaaende Aarhus Personbanegaards Hovedbygning og Perroner, der altsaa bliver færdige til at tages i Brug i 1929, som Planen var i Fjor. Ministeren maa forstaa, at vi havde nogen Grund til Ængstelse, fordi han paa Finanslovforslaget i Aar lader den sidste Bevilling falde i Finansaaret 1931—32. Der er altsaa nu ingen Tvivl om, at Persontrafikken til og

fra Banegaarden kan begynde i 1929; det har vi ogsaa regnet med i Aarhus.

I sin meget store Tale forleden sagde Ministeren, at Lille Bælts Broen sikkert vilde være færdig om 5 Aar. Jeg ved ikke, hvem der har faaet Ministeren til at se saa lyst paa den Sag, men der er nok en eller anden, der har trukket lidt paa Smilebaandet, da Ministeren udtalte sin Profeti. Ordningen af Banegaardsforholdene i Aarhus har taget 15 Aar. Efter det Tempo, Statsbanerne har været tilfredse med, vil det snarere tage en 30—40 Aar at bygge Lille Bælts Broen, saa der er ingen, der for Alvor vil tro paa de 5 Aar.

Jeg har endnu kun tilbage at gøre nogle Bemærkninger til Hans Excellence Sundhedsministeren. Han var ikke nær saa højt oppe som under Finanslovbehandlingen i Fjor. Ogsaa han vilde medvirke til at faa Bødebestemmelserne i Vaccinationsloven ændret. Det fortjener naturligvis al Paa-skønnelse.

De Bemærkninger, Sundhedsministeren fremførte angaaende Arbejderforsikrings-Raadet, er det sletteste Defensorat, jeg nogen Sinde har set. Men naturligvis, det gamle Ord, at ingen kan forpligtes ud over sin Evne, staar jo ved Magt den Dag i Dag: Arbejderforsikrings-Raadet har bedt Sundhedsministeren sige mig, at man ikke havde de økonomiske Midler, der var nødvendige, for at de tilskadekomne Arbejdere kunde faa Oplysning om det Grundlag, hvorpaa Afgørelsen var truffet, og den Besked har Ministeren afleveret her i Tinget. Sundhedsministeren vil ikke tage sig af de Forhold, jeg har fremført og dokumenteret. Han burde være ærlig og sige det rent ud; han skyder alt til Side; hvad vedkommer det ham, om tilskadekomne Arbejdere faar en karrig Behandling af Arbejderforsikrings-Raadets Flertal!

Men Arbejderforsikrings-Raadets Flertal kan være forvissat om, at selv en Minister med koldt Blod ikke kan standse berettiget Kritik. Det er betegnende, at hver Gang jeg har paatalt Raadets mærkelige Afgørelser, modtager jeg talrige Henvendelser fra Landets forskellige Egne, Henvendelser, der viser, at Harmen over de ensidige Afgørelser gør sig gældende overalt i Landet, ikke mindst i de kommunale Raad, der jo skal